

MINISTERSTVO SPRAVODLIVOSTI SLOVENSKEJ REPUBLIKY
Kancelária zástupcu SR pred súdmi EÚ

Judikatúra súdov EÚ

od 1. februára 2013 do 19. apríla 2013

(výber najdôležitejších rozhodnutí)

OBSAH

Obsah.....	2
I. Judikatúra Súdneho dvora.....	3
A. Oblasť: Aproximácia právnych predpisov	3
B. Oblasť: Dane	4
C. Oblasť: Doprava.....	6
D. Oblasť: Duševné vlastníctvo	8
E. Oblasť: Hospodárska a sociálna súdržnosť	9
F. Oblasť: Hospodárska súťaž.....	9
G. Oblasť: Inštitucionálne právo	11
H. Oblasť: Ochrana spotrebiteľa	11
I. Oblasť: Poľnohospodárstvo	13
J. Oblasť: Sociálna politika.....	14
K. Oblasť: Štátna pomoc	16
L. Oblasť: Územie slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.....	17
M. Oblasť: Voľný pohyb kapitálu.....	19
N. Oblasť: Voľný pohyb osôb	19
O. Oblasť: Voľný pohyb služieb.....	20
P. Oblasť: Životné prostredie.....	20
Q. Oblasť: Zásady, ciele a úlohy Zmlúv	22
II. Judikatúra Všeobecného súdu.....	23
A. Oblasť: Aproximácia právnych predpisov	23
B. Oblasť: Duševné vlastníctvo	24
C. Oblasť: Hospodárska súťaž.....	25
D. Oblasť: Prístup k dokumentom	26
E. Oblasť: Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	27
F. Oblasť: Štátna pomoc	27
G. Oblasť: Životné prostredie.....	28

UPOZORNENIE

Tento prehľad je neoficiálnym dokumentom slúžiacim na účely informovania odbornej a všeobecnej verejnosti, ktorý má iba informatívnu povahu, nezohľadňuje najnovšie zmeny európskych ani vnútroštátnych právnych noriem a nezaväzuje Ministerstvo spravodlivosti SR. Účelom tohto prehľadu je iba upozorniť na najdôležitejšie aspekty rozhodnutí, ktoré sú v prehľade uvedené v zjednodušenej forme, preto je vždy nevyhnutné pracovať s autentickým textom vybraného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. Nedá sa vylúčiť, že pre riešenie konkrétneho problému môžu byť relevantné a dôležité aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré nie sú v tomto prehľade uvedené resp. iné aspekty v ňom uvedených rozhodnutí. V prehľade nie sú napríklad zaradené tie rozhodnutia, v ktorých sú síce uvedené dôležité výroky, tieto sú však iba zopakovaním už ustálenej judikatúry. Akékoľvek ďalšie šírenie alebo spracovanie tohto materiálu je možné len s predchádzajúcim súhlasom pôvodcu, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti SR.

I. JUDIKATÚRA SÚDNEHO DVORA

A. Oblasť: Aproximácia právnych predpisov

C-375/11 Belgacom a i. (21. 3. 2013)

„Telekomunikačné služby – Smernica 2002/20/ES – Články 3 a 12 až 14 – Práva na používanie rádiových frekvencií – Poplatky za práva na používanie rádiových frekvencií – Jednorázové poplatky za priznanie a predĺženie platnosti práv na používanie rádiových frekvencií – Metóda výpočtu – Zmeny existujúcich práv“

Súdny dvor rozhodol, že čl. 12 a 13 smernice 2002/20/ES z o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby nebránia tomu, aby členský štát uložil mobilným telefónnym operátorom, ktorí sú držiteľmi práv na používanie rádiových frekvencií, jednorázový poplatok, ktorý sa musí zaplatiť za nové nadobudnutie práv na používanie rádiových frekvencií, ako aj za predĺženie platnosti týchto práv, a ktorý je nielen doplnkom ročného poplatku za poskytnutie frekvencií s cieľom podporovať optimálne využívanie zdrojov, ale tiež doplnkom poplatku na pokrytie správnych nákladov spojených s povolením, za predpokladu, že tieto poplatky majú skutočne za cieľ zabezpečiť optimálne využívanie zdroja, akým sú tieto rádiové frekvencie, a že sú objektívne odôvodnené, transparentné, nediskriminačné a primerané a berú do úvahy cieľ uvedené v čl. 8 smernice 2002/21/ES o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby.

C-535/11 Novartis Pharma (11. 4. 2013)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Nariadenie (ES) č. 726/2004 – Humánne lieky – Postup povoľovania – Požiadavka povolenia – Pojem lieky ‚vyvinuté‘ prostredníctvom určitých biotechnologických postupov uvedených v bode 1 prílohy tohto nariadenia – Zmena balenia – Injekčný roztok, ktorým sú naplnené liekovky určené na jednorázové použitie obsahujúce väčšie množstvo terapeutického roztoku, než je množstvo, ktoré sa skutočne použije na účely liečby – Obsah takýchto liekoviek, ktorým sa na základe lekárskeho predpisu čiastočne naplnia injekčné striekačky zodpovedajúce predpísaným dávkam bez toho, aby došlo k úprave lieku“

Spoločnosť Apozyt vyrába injekčné striekačky s obsahom liekov s presnou dávkou potrebnou na jednu injekciu a to tak, že liečivo od iného výrobcu, ktoré je balené vo väčšom balení, preroddeľuje do nových striekačiek. Súdny dvor rozhodol, že takéto činnosti, pokiaľ nevedú k zmene dotknutých liekov a vykonávajú sa výlučne na základe individuálneho lekárskeho predpisu, ktorým sa také činnosti predpisujú, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, síce nevyžadujú získanie povolenia na uvedenie na trh na základe čl. 3 ods. 1 nariadenia (ES) č. 726/2004, ktorým sa stanovujú postupy Spoločenstva pri povoľovaní liekov na humánne použitie a na veterinárne použitie, ale v každom prípade zostávajú upravené ustanoveniami smernice 2001/83/ES, ktorou sa ustanovuje zákonník Spoločenstva o humánnych liekoch.

B. Oblasť: Dane

C-243/11 RVS Levensverzekeringen (21. 2. 2013)

„Priame životné poistenie – Ročná daň týkajúca sa poisťovacích činností – Smernica 2002/83/ES – Článok 1 ods. 1 písm. g) a článok 50 – Pojem ‚členský štát záväzku‘ – Poisťovňa usadená v Holandsku – Poistník, ktorý uzatvoril poisťnú zmluvu v Holandsku a presunul svoje obvyklé bydlisko do Belgicka po uzatvorení zmluvy – Slobodné poskytovanie služieb“

Čl. 50 smernice 2002/83/ES o životnom poistení sa má vykladať tak, že nebráni tomu, aby členský štát vyberal nepriamu daň z poisťného na životné poistenie hradeného poistníkmi – fyzickými osobami s obvyklým pobytom v tomto členskom štáte, pokiaľ boli dotknuté poisťné zmluvy podpísané v inom členskom štáte, v ktorom mali uvedení poistníci v čase podpisu zmluvy svoje obvyklé bydlisko.

C-123/11 A (21. 2. 2013)

„Sloboda usadiť sa – Článok 49 ZFEÚ – Daňová právna úprava – Zlúčenie materskej spoločnosti so sídlom v členskom štáte s dcérskou spoločnosťou so sídlom v inom členskom štáte – Možnosť materskej spoločnosti odpočítať straty dcérskej spoločnosti vyplývajúce z jej činnosti – Vylúčenie vzťahujúce sa na dcérske spoločnosti nerezidentov“

Materská spoločnosť so sídlom v jednom členskom štáte si chcela odpočítať straty svojej dcérskej spoločnosti, ktorá mala sídlo v druhom členskom štáte, z dane z príjmu, čo jej bolo zamietnuté vnútroštátnym finančným orgánom prvého členského štátu. Súdny dvor najmä rozhodol, že čl. 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ za okolností, o aké ide v veci samej, nebránia vnútroštátnej úprave, ktorá nepripúšťa, aby si materská spoločnosť, ktorá sa zlúči s dcérskou spoločnosťou usadenou v inom členskom štáte, mohla zo svojho zdaniteľného zisku odpočítať straty, ktoré vznikli tejto dcérskej spoločnosti v zdaniteľných obdobiach pred zlúčením, hoci túto možnosť pripúšťa, ak ide o zlúčenie s dcérskou spoločnosťou rezidentom. Takáto právna úprava je však nezlučiteľná s právom EÚ, ak materskej spoločnosti neumožňuje preukázať, že jej dcérska spoločnosť nerezident alebo tretia osoba vyčerpala všetky možnosti na zohľadnenie týchto strát v nasledujúcich zdaniteľných obdobiach v štáte, v ktorom je usadená. Pravidlá výpočtu strát dcérskej spoločnosti nesmú predstavovať prekážku slobody usadiť sa.

C-425/11 Ettwein (28. 2. 2013)

„Dohoda medzi Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na jednej strane a Švajčiarskou konfederáciou na druhej strane o voľnom pohybe osôb – Rovnosť zaobchádzania – Cezhraničné samostatne zárobkovo činné osoby – Štátni príslušníci členského štátu Únie – Príjmy zo zárobkovej činnosti dosiahnuté v tomto členskom štáte – Premiestnenie bydliska do Švajčiarska – Odmietnutie daňovej výhody v uvedenom členskom štáte z dôvodu premiestnenia bydliska“

Skutkové okolnosti prípadu sa týkali nemeckého manželského páru, ktorý sa presťahoval do Švajčiarska, ale takmer všetky ich príjmy pochádzali z Nemecka. Nemecký finančný úrad odmietol poskytnúť manželom daňovú výhodu, tzv. splitting, a to z dôvodu premiestnenia ich bydliska do Švajčiarska. Súdny dvor rozhodol, že Dohoda medzi Európskym spoločenstvom a

jeho členskými štátmi na jednej strane a Švajčiarskou konfederáciou na druhej strane o voľnom pohybe osôb bráni právnej úprave členského štátu, ktorá manželom, ktorí sú štátnymi príslušníkmi tohto štátu a všetky ich zdaniteľné príjmy tam podliehajú dani z príjmu, zamietá priznať výhodu vyplývajúcu zo spoločného zdanenia podľa metódy nazývanej „splitting“ zavedenej touto právnou úpravou len z dôvodu, že ich bydlisko sa nachádza na území Švajčiarska.

C-275/11 GfBk (7. 3. 2013)

„Dane – Daň z pridanej hodnoty – Smernica 77/388/EHS – Oslobodenie správy podielových fondov od dane – Rozsah“

Poradenské služby investovania do prevoditeľných cenných papierov poskytnuté kapitálovej investičnej spoločnosti, správcovi podielového fondu, treťou osobou (inou spoločnosťou) sú na účely oslobodenia od DPH v zmysle šiestej smernice o DPH považované za „správu podielových fondov“ napriek tomu, že tretia osoba nekonala na základe poverenia v zmysle čl. 5g smernice 85/611/EHS o koordinácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa podnikov kolektívneho investovania do prevoditeľných cenných papierov (PKIPCP). Spoločnosť poskytujúca takéto poradenské služby tak má nárok na oslobodenie od DPH.

C-527/11 Ablessio (14. 3. 2013)

„DPH – Smernica 2006/112/ES – Články 213, 214 a 273 – Identifikácia platiteľov DPH – Nepridelenie identifikačného čísla pre DPH z dôvodu, že zdaniteľná osoba nemá materiálne, technické ani finančné prostriedky na výkon prihlasovanej ekonomickej činnosti – Zákonnosť – Boj proti daňovým podvodom – Zásada proporcionality“

Smernica o spoločnom systéme DPH sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby daňový úrad členského štátu odmietol prideliť identifikačné číslo pre DPH spoločnosti len preto, že táto spoločnosť podľa uvedeného úradu nedisponuje hmotnými, technickými a finančnými prostriedkami na výkon prihlasovanej ekonomickej činnosti a že vlastníkov podielov na základnom imaní tejto spoločnosti už bolo viackrát pridelené takéto číslo pre spoločnosti, ktoré v skutočnosti nikdy nevykonávali ekonomickú činnosť, a ktorých podiely na základnom imaní boli prevedené krátko po pridelení uvedeného čísla. Dotknutý daňový úrad by tak mohol urobiť iba vtedy, ak by na základe objektívnych skutočností preukázal, že existujú vážne nepriame dôkazy umožňujúce dospieť k podozreniu, že pridelené identifikačné číslo pre DPH bude použité s cieľom dopustiť sa podvodu. Vnútroštátnemu súdu prináleží posúdiť, či uvedený daňový úrad poskytol vo veci samej vážne nepriame dôkazy o existencii nebezpečenstva podvodu.

C-91/12 PFC Clinic (21. 3. 2013)

„DPH – Smernica 2006/112/ES – Oslobodenia od dane – Článok 132 ods. 1 písm. b) a c) – Nemocničná alebo lekárska starostlivosť, ako aj s ňou úzko súvisiace plnenia – Poskytovanie zdravotnej starostlivosti pri vykonávaní lekárskeho a zdravotníckeho povolania – Služby spočívajúce v poskytovaní chirurgických a estetických zákrokov – Zákroky čisto kozmetickej povahy vykonávané len na základe prania pacienta“

Vnútroštátny súd položil Súdnemu dvoru otázku, či estetická chirurgia spadá pod zdravotnú starostlivosť, a tým pádom je oslobodená od DPH. Súdny dvor rozhodol, že na poskytovanie služieb, akými sú služby vo veci samej spočívajúce v estetickej chirurgii a estetických zákrokoch, sa vzťahujú pojmy „zdravotná starostlivosť“ a „poskytovanie zdravotnej starostlivosti“, ak je cieľom týchto služieb diagnostikovať, liečiť, alebo vyliečiť choroby alebo zdravotné anomálie, ako aj chrániť a udržiavať zdravie ľudí alebo im ho prinavrátiť. Prihliada sa pritom aj na skutočnosť, či sú služby poskytované kvalifikovaným personálom. Jednoduché subjektívne pohľady, ktoré si o estetickom zákroku vytvorila osoba, ktorá ho podstupuje, nie sú sami osebe určujúce pri posúdení, či má tento zákrok terapeutický účel.

C-85/11 Európska komisia v. Írsko (9. 4. 2013)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Dane – Smernica 2006/112/ES – Články 9 a 11 – Vnútroštátna právna úprava umožňujúca zahrnúť nezdaniteľné osoby do skupiny osôb, ktoré možno považovať za jednu zdaniteľnú osobu na účely DPH“

EK podala žalobu proti Írsku, keďže podľa nej Írsko neaplikovalo správne čl. 11 smernice o DPH, keď dovolilo, aby do skupiny osôb, ktoré možno považovať za jednu zdaniteľnú osobu na účely DPH, boli zahrnuté aj nezdaniteľné osoby. EK tvrdila, že čl. 11 smernice o DPH umožňuje, aby sa viaceré osoby ako celok považovali za jednu zdaniteľnú osobu, iba pod podmienkou, že každá z týchto osôb je samostatnou zdaniteľnou osobou na účely DPH. Súdny dvor rozhodol, že tento článok umožňuje každému členskému štátu považovať za jednu zdaniteľnú osobu viaceré osoby, pokiaľ sú usadené na území toho istého členského štátu a pokiaľ sú napriek právnej nezávislosti vzájomne úzko prepojené finančnými, ekonomickými a organizačnými väzbami. Uplatnenie tohto článku podľa jeho znenia nepodlieha ďalším podmienkam a už vôbec nie podmienke, že uvedené osoby by samy osebe mohli mať jednotlivo povahu zdaniteľnej osoby. Použitím slova „osoby“ a nie pojmu „zdaniteľné osoby“ tento článok nerozlišuje medzi zdaniteľnými a nezdaniteľnými osobami. Žalobu EK preto Súdny dvor zamietol.

C-565/11 Irimie (18. 4. 2013)

„Vrátenie daní vybratých členským štátom v rozpore s právom Únie – Vnútroštátny režim obmedzujúci úroky, ktoré má uvedený štát zaplatiť z vrátenej dane – Úroky vypočítané odo dňa nasledujúceho po dátume podania žiadosti o vrátenie dane – Nesúlad s právom Únie – Zásada efektivity“

Právo EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že je s ním v rozpore vnútroštátny režim, o aký ide vo veci samej, ktorý obmedzuje úroky vyplácané v rámci vrátenia dane vybratej v rozpore s právom EÚ takým spôsobom, že sa majú zaplatiť len úroky plynúce odo dňa nasledujúceho po dátume podania žiadosti o vrátenie tejto dane.

C. Oblasť: Doprava

C-11/11 Air France (26. 2. 2013)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Letecká doprava – Nariadenie (ES) č. 261/2004 – Články 6 a 7 – Priamo prípojný let – Konštatovanie meškania pri prúde do

konečného cieľového miesta – Dĺžka meškania tri hodiny alebo viac – Právo cestujúcich na náhradu“

Podľa Súdneho dvora majú cestujúci priamo prípojného letu, ktorého let mal pri odlete kratšie meškание, ako sú limity stanovené príslušným nariadením, ale ktorý do svojho konečného cieľového miesta priletel s meškáním tri hodiny alebo viac voči plánovanému času priletu, právo na náhradu. Táto náhrada nie je viazaná na existenciu meškания pri odlete.

C-556/10 Európska komisia v. Nemecko (28. 2. 2013)

C-555/10 Európska komisia v. Rakúsko (28. 2. 2013)

C-483/10 Európska komisia v. Španielsko (28. 2. 2013)

C-473/10 Európska komisia v. Maďarsko (28. 2. 2013)

C-625/10 Európska komisia v. Francúzsko (18. 4. 2013)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Doprava – Rozvoj železníc Spoločenstva – Smernica 91/440/EHS – Článok 6 ods. 3 a príloha II – Článok 10 ods. 7 – Smernica 2001/14/ES – Článok 4 ods. 2 a článok 14 ods. 2 – Článok 7 ods. 3 a článok 8 ods. 1 – Článok 6 ods. 2 – Článok 30 ods. 4 – Manažér infraštruktúry – Neexistencia právnej nezávislosti manažéra železničnej infraštruktúry – Článok 11 – Neexistencia systému zvyšovania výkonnosti – Neúplné prebratie – Pridelovanie kapacity železničnej infraštruktúry – Organizačná a rozhodovacia nezávislosť – Štruktúra holdingu – Spoplatňovanie železničnej infraštruktúry – Spoplatňovanie – Poplatky – Stanovenie poplatkov na základe priamych nákladov – Priame náklady – Celkové náklady – Nezávislosť riadenia – Regulačný orgán – Právomoci“

V dôsledku liberalizácie odvetvia železničnej dopravy v EÚ sú členské štáty povinné zabezpečiť podnikom z tohto odvetvia spravodlivý a nediskriminačný prístup k železničnej sieti. V tejto súvislosti už nemôžu výkon niektorých funkcií, ktoré sú považované za základné, zabezpečovať tradičné železničné podniky členských štátov, ale má sa zveriť nezávislým manažérom infraštruktúry. Tieto funkcie zahŕňajú vydávanie licencií železničným podnikom, ktoré im umožňujú prístup k železničnej sieti, pridelovanie železničných trás a stanovovanie poplatkov, ktoré hradí dopravný podnik za používanie siete. Predmetné konania patria do série žalôb o nesplnenie povinnosti podaných EK proti niekoľkým členským štátom z dôvodu, že si nesplnili povinnosti, ktoré im vyplývajú zo smerníc upravujúcich fungovanie odvetvia železničnej dopravy. Kým Nemecko a Rakúsko v sporoch uspeli, pri Španielsku, Maďarsku a Francúzsku Súdny dvor konštatoval, že si nesplnili príslušné povinnosti, ktoré im vyplývajú z práva EÚ.

C-547/10 P Švajčiarsko v. Európska komisia (7. 3. 2013)

„Odvolyanie – Zahraniczne vzťahy – Dohoda medzi Európskym spoločenstvom a Švajčiarskou konfederáciou o leteckej doprave – Nariadenie (EHS) č. 2408/92 – Prístup leteckých dopravcov Spoločenstva k letovým trasám v rámci Spoločenstva – Články 8 a 9 – Pôsobnosť – Výkon prepravných práv – Rozhodnutie 2004/12/ES – Nemecké opatrenia týkajúce sa priblíženia sa k letisku Zürich – Povinnosť odôvodnenia – Zákaz diskriminácie – Proporcionalita – Dôkazné bremeno“

Súdny dvor zamietol odvolanie podané Švajčiarskom proti rozsudku Všeobecného súdu¹. Problém vo veci samej sa týkal sporu medzi Nemeckom a Švajčiarskom ohľadom limitov jednostranne zavedených Nemeckom, ktorými sa obmedzili prelety v nízkych výškach v nočných hodinách nad nemeckým územím pre lietadlá pristávajúce a vzlietajúce z letiska v Zürichu za účelom zníženia hlučnosti a ochrany obyvateľstva. Súdny dvor uviedol, že opatrenia zavedené Nemeckom neznamenaajú zákaz preletu v nemeckom vzdušnom priestore, ale len vyžadujú zmenu trás preletov. Okrem iného rozhodnutie EK, ktorým potvrdila právomoc Nemecka zaviesť predmetné obmedzenia, neodporuje slobode poskytovať služby, keďže táto sloboda nie je aplikovateľná v kontexte Dohody EÚ a Švajčiarska o leteckej doprave.

D. Oblasť: Duševné vlastníctvo

C-561/11 Fédération Cynologique Internationale (21. 2. 2013)

„Ochranné známky Spoločenstva – Nariadenie (ES) č. 207/2009 – Článok 9 ods. 1 – Pojem ‚tretie osoby‘ – Majiteľ neskoršej ochrannej známky Spoločenstva“

V zásade platí, že neautorizované používanie ochrannej známky Spoločenstva treťou osobou znamená porušenie výhradného práva majiteľa ochrannej známky a zakladá zodpovednosť za škodu. Súdny dvor v tejto súvislosti rozhodol, že výhradné právo majiteľa ochrannej známky zabrániť tretím osobám v používaní v obchodnom styku rovnakých alebo podobných označení, ako jeho ochranná známka, platí aj voči tretej osobe, ktorá používa takéto zameniteľné označenie zapísané v jej prospech ako ochranná známka a nie je potrebné túto ochrannú známku najskôr vyhlásiť za neplatnú.

C-607/11 ITV Broadcasting a i. (7. 3. 2013)

„Smernica 2001/29/ES – Článok 3 ods. 1 – Vysielanie televíznych programov vysielateľov komerčných televízií treťou stranou prostredníctvom internetu – ‚Live streaming‘ – Verejný prenos“

Spoločnosť TVC poskytovala na internete služby televízneho vysielania, ktoré umožnili používateľom prijímať prostredníctvom internetu „naživo“ bezplatné televízne vysielanie. Tieto služby boli poskytované len užívateľom nachádzajúcim sa na území Spojeného kráľovstva, ktorí mali právo legálne pozerať toto vysielanie prostredníctvom televízneho prijímača. Súdny dvor sa najmä zaoberal otázkou, či sa pojem „verejný prenos“ v zmysle smernice 2001/29/ES vzťahuje aj na retransmisiu diel zahrnutých do terestriálneho televízneho vysielania, ktorú poskytuje subjekt odlišný od pôvodného vysielateľa, prostredníctvom prenosu údajov cez internet sprístupneného predplatiteľom tohto subjektu, ktorí môžu prijímať túto retransmisiu pripojením sa na jeho server, hoci sa títo predplatitelia nachádzajú v oblasti príjmu tohto terestriálneho televízneho vysielania a môžu ho legálne prijímať na televízny prijímač. Uvedenú otázku zodpovedal kladne, z čoho vyplýva, že daná spoločnosť potrebuje na poskytovanie svojich služieb povolenie od autorov diel, ktoré chce vysielateľ prostredníctvom internetu.

¹ Rozsudok Všeobecného súdu z 9. septembra 2010 vo veci T-319/05 *Švajčiarska konfederácia v. Európska komisia*, Zb. 2011, s. II-04265 (prehľad judikatúry z MRK – október 2010, s. 29).

E. Oblasť: Hospodárska a sociálna súdržnosť

C-246/11 P Portugalská republika v. Európska komisia (28. 2. 2013)

„Odvolaie – Európsky fond pre regionálny rozvoj (EFRR) – Nariadenie (EHS) č. 2052/88 – Článok 13 ods. 3 – Nariadenie (EHS) č. 4253/88 – Článok 21 ods. 1 – Globálna subvencia na podporu miestnych investícií v Portugalsku – Zníženie finančnej pomoci“

V tejto veci sa spor sa týkal rozhodnutia EK z r. 2007 o znížení pomoci z Európskeho fondu pre regionálny rozvoj (EFRR) v súvislosti s globálnou subvenciou na podporu miestnych investícií v Portugalsku. Pomoc v tomto prípade spočívala v bonuse na úroky zo stredno- a dlhodobých pôžičiek na investície do infraštruktúry. Súdny dvor odvolaniu Portugalska vyhovel, pretože Všeobecný súd nahradil posúdenie EK svojím vlastným posúdením, čím sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Súdny dvor tiež rozhodol o prvostupňovej žalobe Portugalska, ktorej tiež vyhovel, nakoľko EK neoprávnene znížila pomoc z EFRR o tie prípady, v ktorých úroky neboli do určitého dátumu vyplatené konečným oprávneným príjemcom. Relevantné právo totiž podľa Súdneho dvora neobsahovalo časové obmedzenie, na ktoré sa odvolávala EK.

F. Oblasť: Hospodárska súťaž

C-68/12 Slovenská sporiteľňa (7. 2. 2013)

„Pojem kartel – Dohoda uzatvorená medzi viacerými bankami – Konkurenčný podnik údajne pôsobiaci na relevantnom trhu nelegálne – Vplyv – Neexistencia“

Uvedený spor sa týkal kartelu troch slovenských bánk voči subjektu, ktorý bol ich konkurentom v oblasti poskytovania devízových služieb, no na trhu pôsobil údajne nelegálne. Podľa Súdneho dvora nemá nelegálnosť pôsobenia daného subjektu na trhu vplyv na otázku, či tento kartel predstavuje porušenie čl. 101 ZFEÚ. Cieľom pravidiel hospodárskej súťaže je nielen ochrana záujmov účastníkov hospodárskej súťaže alebo spotrebiteľov, ale aj ochrana štruktúry trhu a tým hospodárskej súťaže ako takej. Zabezpečovanie dodržiavania pravidiel hospodárskej súťaže prináleží orgánom verejnej moci, a nie podnikom alebo združeniam súkromných podnikov. Okrem toho na konštatovanie dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž nie je nevyhnuté preukázať konanie štatutárneho zástupcu podniku alebo zamestnanca splnomocneného na protisúťažné konanie.

C-1/12 Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas (28. 2. 2013)

„Zväz autorizovaných účtovníkov – Právna úprava týkajúca sa systému povinného vzdelávania autorizovaných účtovníkov – Článok 101 ZFEÚ – Združenie podnikateľov – Obmedzenie hospodárskej súťaže – Odôvodnenia – Článok 106 ods. 2 ZFEÚ“

Uvedená vec sa týkala nariadenia Zväzu autorizovaných účtovníkov v Portugalsku o získavaní kreditov za účelom ďalšieho vzdelávania účtovníkov. Súdny dvor rozhodol, že aj keď povinnosť zaviesť systém vzdelávania svojich členov vyplývala tomuto združeniu zo zákona, neznamená to, že nespadá pod čl. 101 ZFEÚ. Skutočnosť, že tieto predpisy nemajú priamy vplyv na hospodársku činnosť členov tohto profesijného združenia, nemá vplyv na pôsobnosť čl. 101 ZFEÚ, keďže porušenie vytykané tomuto profesijnému združeniu sa týka trhu, na ktorom

vykonáva hospodársku činnosť samotné združenie. Nariadenie o získavaní kreditov za vzdelávanie, ktoré zavádza systém povinného vzdelávania autorizovaných účtovníkov s cieľom zaručiť kvalitu služieb, ktoré títo účtovníci ponúkajú, prijaté profesijným združením, predstavuje obmedzenie hospodárskej súťaže zakázané podľa čl. 101 ZFEÚ, ak na podstatnej časti relevantného trhu vylučuje hospodársku súťaž v prospech tohto profesijného združenia a na ďalšej časti tohto trhu ukladá diskriminačné podmienky v neprospech konkurentov tohto profesijného združenia, čo sú skutočnosti, ktoré musí preskúmať vnútroštátny súd.

C-32/11 Allianz Hungária biztosító a i. (14. 3. 2013)

„Hospodárska súťaž – Článok 101 ods. 1 ZFEÚ – Uplatňovanie analogickej vnútroštátnej právnej úpravy – Právomoc Súdneho dvora – Dvojstranné dohody uzatvorené medzi poisťovňami a autoopravovňami týkajúce sa hodinových sadzieb za opravy – Zvýšené sadzby v závislosti od počtu zmlúv o poistení, ktoré uzatvoria tieto autoopravovne konajúce ako poisťovací agent pre poisťovňu – Pojem ‚dohoda, ktorá má za cieľ obmedzovanie hospodárskej súťaže‘“

Súdny dvor rozhodol, že čl. 101 ods. 1 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že dvojstranné dohody, ktoré uzavreli spoločnosti poskytujúce poistenie automobilov s autorizovanými predajcami automobilov fungujúcimi aj ako autoopravovne, ktoré sa týkajú hodinových sadzieb hradených poisťovňou za opravu vozidiel v nej poistených, a podľa ktorých výška týchto sadzieb závisí okrem iného od počtu a podielu zmlúv o poistení, ktoré uzatvoril príslušný predajca ako poisťovací agent v prospech tejto poisťovne, je možné považovať za obmedzovanie hospodárskej súťaže “z hľadiska cieľa“ v zmysle tohto ustanovenia, ak v nadväznosti na individuálne a konkrétne preskúmanie znenia a cieľa týchto dohôd, ako aj právneho a hospodárskeho kontextu, do ktorého sú vložené, sa tieto dohody zdajú svojou povahou škodlivé pre riadne fungovanie hospodárskej súťaže na obidvoch dotknutých trhoch, t.j. na trhu s poisteniami automobilov a trhu so službami opráv vozidiel.

C-652/11 P Mindo v. Európska Komisia (11. 4. 2013)

„Odvolanie – Hospodárska súťaž – Kartel – Taliansky trh nákupu a prvotného spracovania surového tabaku – Zaplatenie pokuty solidárnym spoludlžníkom – Záujem na konaní – Dôkazné bremeno“

Odvolanie v tejto veci smerovalo proti rozsudku Všeobecného súdu, ktorým zastavil konanie z dôvodu neprípustnosti². Spoločnosť Mindo na Všeobecnom súde žiadala zrušenie rozhodnutia EK, ktorým EK uložila pokutu 10 mil. eur spoločnosti AOI, pričom Mindo bola solidárne zodpovedná za 3,99 mil. eur. Spoločnosť AOI uhradila celú pokutu. Všeobecný súd tvrdil, že Mindo nemá záujem na konaní, pretože by nemohla mať nijaký prospech zo zrušenia napadnutého rozsudku ani vo vzťahu k žalobe AOI o vrátenie časti zaplatenej pokuty, ani vo vzťahu k následným žalobám tretích osôb o náhradu škody. Všeobecný súd teda od Mindo požadoval, aby mu predložila dôkaz o úmysle AOI vymáhať od Mindo svoju pohľadávku. Súdny dvor rozhodol, že Všeobecný súd tým podriadil záujem Mindo na konaní podmienke, aby preukázala úmysel tretej osoby podať žalobu o náhradu svojej pohľadávky. Uložil jej tak

² Rozsudok Všeobecného súdu z 5. októbra 2011 vo veci T-19/06 *Mindo v. Európska komisia*, zatiaľ nepublikovaný v Zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu (prehľad judikatúry z MRK – december 2011, s. 27).

nereálne dôkazné bremeno, a tým sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Súdny dvor preto odvolaniu vyhovel.

G. Oblasť: Inštitucionálne právo

Spojené veci C-274/11 a C-295/11 Španielsko a Taliansko v. Rada EÚ (16. 4. 2013)

„Jednotný patent – Rozhodnutie povoľujúce posilnenú spoluprácu podľa článku 329 ods. 1 ZFEÚ – Žaloba o neplatnosť pre nedostatok právomoci, zneužitie právomoci a porušenie Zmlúv – Požiadavky uvedené v článku 20 ZEÚ, ako aj v článkoch 326 ZFEÚ a 327 ZFEÚ – Iná ako výlučná právomoc – Rozhodnutie prijaté ,ako posledná možnosť – Ochrana záujmov Únie“

Španielsko a Taliansko od Súdneho dvora požadovali zrušenie rozhodnutia Rady EÚ z roku 2011, ktorým bola povolená posilnená spolupráca v oblasti jednotného patentu, pričom Španielsko a Taliansko sa na nej odmietli zúčastniť. Súdny dvor rozhodol, že rozhodnutie povoliť posilnenú spoluprácu po tom, čo bolo skonštatované, že EÚ ako celok nemôže v primeranom čase zriadiť jednotný patent a jeho jazykový režim, nepredstavuje ani snahu obísť požiadavku jednomyselnosti, ani vylúčenie členských štátov, ktoré sa nepripojili k žiadostiam o posilnenej spolupráci, ale sa z hľadiska nemožnosti prijatia v primeranom čase spoločného režimu pre EÚ ako celok podieľa na integračnom procese. Zároveň Súdny dvor skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie nenaruša vnútorný trh alebo hospodársku, sociálnu a územnú súdržnosť EÚ. Podľa Súdneho dvora napadnuté rozhodnutie určite nenaruša právomoci, práva alebo povinnosti členských štátov, ktoré sa nezúčastňujú posilnenej spolupráce.

C-103/11 P Európska komisia v. Systran a Systran Luxembourg (18. 4. 2013)

„Odvolanie – Článok 225 ods. 1 ES, článok 235 ES a článok 288 druhý odsek ES – Žaloba o mimozmluvnú zodpovednosť proti Európskemu spoločenstvu – Posúdenie mimozmluvnej povahy sporu – Právomoc súdov Spoločenstva“

V danom prípade Súdny dvor vyhovel odvolaniu EK voči rozsudku Všeobecného súdu³. Podľa Súdneho dvora je v danom prípade nevyhnutný výklad jednej alebo viacerých zmlúv uzavretých medzi dotknutými účastníkmi konania. Spor sa tak týka zmluvnej zodpovednosti EÚ, a preto nepatrí do právomoci súdov EÚ. Spoločnosť Systran sa tak mala obrátiť na príslušné vnútroštátne súdy.

H. Oblasť: Ochrana spotrebiteľa

C-472/11 Banif Plus Bank (21. 2. 2013)

„Smernica 93/13/EHS – Nekalé podmienky uvedené v spotrebiteľských zmluvách – Preskúmanie nekalej povahy podmienky vnútroštátnym súdom ex offo – Povinnosť vnútroštátneho súdu, ktorý ex offo konštatoval nekalú povahu podmienky, vyzvať účastníkov

³ Rozsudok Všeobecného súdu zo 16. decembra 2010 vo veci T-19/07 *Systran SA v. Európska komisia*, Zb. 2010, s. II-06083 (prehľad judikatúry z MRK – január 2011, s. 29).

konania na predloženie ich pripomienok predtým, ako vyvodí z tohto zistenia dôsledky – Zmluvné ustanovenia, ktoré sa majú vziať do úvahy pri preskúmaní nekalej povahy“

Podľa Súdneho dvora vnútroštátny súd, ktorý konštatoval *ex offo* nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby vyvodil dôsledky tohto konštatovania, čakať na návrh spotrebiteľa na zrušenie tejto podmienky. Avšak čl. 47 Charty základných práv EÚ a zásada kontradiktórnosti zaväzujú vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania *ex offo* nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať o tom účastníkov konania a vyzvať ich, aby sa kontradiktórne vyjadrili k nekalej podmienke, a to spôsobom, ktorý na tento účel stanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy. Zdá sa, že tento záver Súdneho dvora platí aj pre postup súdu *ex offo* pri rozhodovaní vecí mimo problematiky ochrany spotrebiteľa.

C-415/11 Aziz (14. 3. 2013)

„Smernica 93/13/EHS – Spotrebiteľské zmluvy – Zmluva o hypotekárnom úvere – Konanie o výkone rozhodnutia týkajúceho sa nehnuteľnosti zataženej hypotékou – Právomoci vnútroštátneho súdu rozhodujúceho v určovacom konaní – Nekalé podmienky – Kritériá posúdenia“

Súdny dvor rozhodol, že smernica o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách bráni právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá znemožňuje súdu rozhodujúcemu v určovacom konaní – t. j. súdu príslušnému vyhlásiť podmienku za nekalú – prijať predbežné opatrenia, najmä tie, ktoré vedú k prerušeniu konania o výkone rozhodnutia, hoci ich prijatie je potrebné na zabezpečenie plnej účinnosti jeho konečného rozhodnutia. Dôležitým faktorom bolo v danej veci riziko straty bývania dotknutého spotrebiteľa a jeho rodiny. Vo svetle toho sa Súdny dvor zaoberal aj otázkou primeranosti možnosti odškodnenia dotknutého spotrebiteľa *a posteriori* ako jediného dôsledku vyhlásenia neplatnosti zmluvnej podmienky v určovacom konaní.

C-92/11 RWE Vertrieb (21. 3. 2013)

„Smernica 2003/55/ES – Vnútorňý trh so zemným plynom – Smernica 93/13/EHS – Článok 1 ods. 2 a články 3 až 5 – Zmluvy uzatvorené medzi predávajúcimi alebo dodávateľmi a spotrebiteľmi – Všeobecné podmienky – Nekalé obchodné podmienky – Cena služby jednostranne zmenená predávajúcim alebo dodávateľom – Odkaz na záväznú právnu úpravu určenú pre inú kategóriu spotrebiteľov – Uplatniteľnosť smernice 93/13 – Povinnosť jasného a zrozumiteľného znenia a transparentnosti“

Štandardná zmluvná podmienka v spotrebiteľských zmluvách podlieha preskúmaniu svojej nekalej povahy aj v tom prípade, že len preberá vnútroštátnu právnu úpravu určenú pre inú kategóriu zmlúv. Predovšetkým treba uviesť, že Súdny dvor bližšie vymedzil, aké podmienky treba považovať za odrážajúce ustanovenia vnútroštátneho práva. Ide o podmienky, odrážajúce ustanovenia práva, ktoré platia medzi zmluvnými stranami bez ohľadu na ich voľbu alebo ustanovenia, ktoré sa uplatnia automaticky, to znamená v prípade, ak neexistujú odlišné ustanovenia, ktoré si zmluvné strany v tomto ohľade dohodli. Ďalej podľa Súdneho dvora normotvorca EÚ uznal, že v rámci zmlúv na dobu neurčitú, akými sú zmluvy o dodávkach plynu, má dodávateľský podnik legitímny záujem na možnosti meniť poplatky za svoju službu, ale je úlohou vnútroštátneho súdu, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či táto zmluvná

podmienka umožňujúca dodávateľovi plynu jednostranne meniť cenu, spĺňa požiadavky dobrej viery, rovnováhy a transparentnosti. Zásadný význam má v tomto kontexte, či zmluva transparentným spôsobom uvádza dôvod a spôsob zmeny týchto poplatkov, aby spotrebiteľ mohol na základe jasných a zrozumiteľných kritérií predpokladať prípadné zmeny týchto poplatkov a zároveň, či spotrebiteľ môže za konkrétnych podmienok skutočne zrealizovať možnosť výpovede.

C-636/11 Berger (11. 4. 2013)

„Nariadenie (ES) č. 178/2002 – Ochrana spotrebiteľa – Bezpečnosť potravín – Informovanie verejnosti – Uvádzanie potravín nevhodných na ľudskú spotrebu, ktoré však nepredstavujú riziko pre zdravie, na trh“

Nariadenie (ES) č. 178/2002 podľa Súdneho dvora umožňuje informovať verejnosť uvedením označenia potravín ako aj potravinárskeho podniku, pod ktorého menom alebo názvom boli potraviny vyrobené, spracované alebo uvedené do obehu, ak tieto potraviny, hoci nie sú zdraviu škodlivé, sú nevhodné na ľudskú spotrebu. Avšak, pri informovaní musia byť rešpektované požiadavky čl. 7 nariadenia 882/2004 o úradných kontrolách uskutočňovaných s cieľom zabezpečiť overenie dodržiavania potravinového a krmivového práva a predpisov o zdraví zvierat a o starostlivosti o zvieratá.

I. Oblasť: Poľnohospodárstvo

C-454/11 Pusts (7. 2. 2013)

„Poľnohospodárstvo – EPUZF – Nariadenia (ES) č. 1257/1999 a 817/2004 – Podpora rozvoja vidieka – Vymáhanie neoprávnených platieb – Vnútroštátna právna úprava, ktorá poskytnutie agroenvironmentálnej pomoci viaže na podanie každoročnej žiadosti a určitých sprievodných dokumentov – Prijemca, ktorý si splnil povinnosti týkajúce sa využívania dotknutej plochy, ale nepodal žiadosť v súlade s uvedenou právnou úpravou – Odobratie pomoci bez vypočutia príjemcu v prípade, že nedodrží ustanovenia týkajúce sa podania žiadosti o agroenvironmentálnu pomoc“

Vnútroštátna právna úprava v tejto veci vyžadovala ako jednu z podmienok oprávnenosti na získanie agroenvironmentálnej pomoci, aby sa žiadateľ o túto pomoc zaviazal, že počas celého päťročného obdobia záväzku podá každý rok na platobný orgán žiadosť týkajúcu sa deklarovaných agroenvironmentálnych činností. Súdny dvor potvrdil jej súlad právom EÚ, keďže takáto vnútroštátna právna úprava je podľa neho v rámci priestoru voľnej úvahy, ktorým členské štáty disponujú. Podľa Súdneho dvora sa navyše príjemca agroenvironmentálnej pomoci, ktorý nepodal žiadosť o pomoc v súlade s uvedenými vnútroštátnymi právnymi predpismi, nemôže dovoliavať práva byť v tejto súvislosti vypočutý, keďže žiadne z ustanovení príslušných nariadení mu takéto právo nezaručuje.

C-401/11 Soukupová (11. 4. 2011)

„Poľnohospodárstvo – EPUZF – Nariadenie (ES) č. 1257/1999 – Podpora rozvoja vidieka – Podpora pri predčasnom odchode do dôchodku – Odovzdávajúci vo veku aspoň 55 rokov, ktorý v okamihu odovzdania nedosiahol bežný dôchodkový vek – Pojem ‚bežný dôchodkový vek‘ – Vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje dôchodkový vek rozdielne v závislosti

od pohlavia, ako aj v prípade žien v závislosti od počtu vychovaných detí – Všeobecné zásady rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie“

Žalobkyňa vo veci samej je poľnohospodárka, ktorá požiadala o zaradenie do programu podpory predčasného ukončenia vykonávania poľnohospodárskej činnosti poľnohospodárskeho podnikateľa. Táto podpora jej bola zamietnutá, pretože už dosiahla dôchodkový vek podľa vnútroštátneho práva. Súdny dvor rozhodol, že pri tomto type podpory z Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF), ktorá je opatrením poľnohospodárskej politiky, je v rozpore s právom EÚ a jeho všeobecnými zásadami rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie taký dôchodkový vek, určený rozdielne v závislosti od pohlavia žiadateľa o podporu pri predčasnom odchode poľnohospodárov do dôchodku a v prípade, ak ide o žiadateľky, v závislosti od počtu nimi vychovaných detí. Hoci je pravda, že stanovenie bežného dôchodkového veku v kontexte poskytnutia podpory pri predčasnom odchode do dôchodku spadá v prípade neexistencie harmonizácie práva EÚ do právomoci členských štátov, tieto sa nemôžu odvolávať na odlišné zaobchádzanie, ktoré im je povolené zachovať pri stanovení dôchodkového veku v oblasti sociálneho zabezpečenia. Naopak, v rámci podpory pri predčasnom odchode poľnohospodárov do dôchodku sú členské štáty povinné zabezpečiť rovnosť zaobchádzania medzi ženami a mužmi, a teda zakázať akúkoľvek diskrimináciu na základe pohlavia.

J. Oblasť: Sociálna politika

C-619/11 Dumont de Chassart (21. 2. 2013)

„Sociálne zabezpečenie – Nariadenie (EHS) č. 1408/71 – Článok 72, článok 78 ods. 2 písm. b) a článok 79 ods. 1 písm. a) – Sirotské dávky – Úhrn dôb poistenia a zamestnania – Doby dosiahnuté pozostalým rodičom v inom členskom štáte – Nezohľadnenie“

Cieľom čl. 45 ZFEÚ až 48 ZFEÚ, ako aj nariadenia (EHS) č. 1408/71 prijatého na ich vykonanie, je najmä zamedziť tomu, aby sa s pracovníkom, ktorý využil svoje právo na voľný pohyb a pracoval vo viac ako jednom členskom štáte, zaobchádzalo bez objektívneho odôvodnenia nevýhodnejšie než s pracovníkom, ktorý celú svoju kariéru pracoval v jedinom členskom štáte. Súdny dvor rozhodol, že ak vnútroštátna právna úprava stanovuje, že tak zosnulý, ako aj pozostalý rodič môžu v prípade, že majú postavenie zamestnanca alebo samostatne zárobkovo činnnej osoby, založiť nárok na sirotské dávky, príslušné ustanovenia nariadenia (EHS) č. 1408/71 vyžadujú, aby doby poistenia a zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, ktoré dosiahol pozostalý rodič v inom členskom štáte, boli zohľadnené na účely úhrnu dôb potrebných na nadobudnutie nároku na dávky v prvom z týchto členských štátov. V tejto súvislosti je irelevantné, že pozostalý rodič sa v tomto členskom štáte počas referenčného obdobia stanoveného touto právnou úpravou na účely nadobudnutia tohto nároku nemôže odvolávať na nijakú dobu poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti.

C-282/11 Salgado González (21. 2. 2013)

„Článok 48 ZFEÚ – Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov – Nariadenie (EHS) č. 1408/71 a nariadenie (ES) č. 883/2004 – Dôchodkové poistenie a poistenie pre prípad“

úmrtia – Osobitné postupy na uplatňovanie vnútroštátnej právnej úpravy týkajúcej sa dôchodkového poistenia – Výpočet dávok“

Právo EÚ bráni podľa Súdneho dvora právnej úprave členského štátu, o akú išlo vo veci samej, podľa ktorej teoretická suma starobného dôchodku samostatne zárobkovo činnnej osoby, či už migranta, alebo nie, sa vždy vypočíta na základe príspevkových základov tohto pracovníka počas pevne stanoveného referenčného obdobia, ktoré predchádza zaplateniu posledného príspevku pracovníkom v tomto štáte, vydelených pevne stanoveným deliteľom bez toho, aby dĺžka tohto obdobia alebo tento deliteľ mohli byť upravené tak, aby zohľadnili to, že dotknutý pracovník využil svoje právo na voľný pohyb.

C-443/11 Jeltés a i. (11. 4. 2013)

„Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov – Článok 45 ZFEÚ – Nariadenie (EHS) č. 1408/71 – Článok 71 – Úplne nezamestnaný atypický cezhraničný pracovník, ktorý si zachoval svoje osobné a profesijné väzby v členskom štáte svojho posledného zamestnania – Nariadenie (ES) č. 883/2004 – Článok 65 – Právo na dávku v členskom štáte bydliska – Odmietnutie členského štátu vyplácať dávky – Prípustnosť – Relevantnosť rozsudku Súdneho dvora z 12. júna 1986, Miethé (1/85) – Prechodné ustanovenia – Článok 87 ods. 8 – Pojem ,nezmenená situácia““

Cezhraničný nezamestnaný pracovník je v súvislosti s nariadením (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia povinný registrovať sa ako nezamestnaný v štáte svojho bydliska a tam aj poberať sociálne dávky. Vzhľadom na voľbu zákonodarcu EÚ sa tak neuplatní doterajšia judikatúra Súdneho dvora EÚ. V štáte, v ktorom uvedený pracovník naposledy pracoval, sa môže dať doplňujúcim spôsobom k dispozícii službám zamestnanosti uvedeného štátu, nie však na účely získania dávok v nezamestnanosti od tohto štátu, ale iba na účely využitia služieb na opätovné zaradenie do pracovného procesu. Takýto výklad neodporuje čl. 45 ZFEÚ. Súdny dvor sa tiež zaoberal otázkou uplatniteľnosti prechodných ustanovení.

Spojené veci C-335/11 a C-337/11 Ring a i. (11. 4. 2013)

„Sociálna politika – Dohovor Organizácie Spojených národov o právach osôb so zdravotným postihnutím – Smernica 2000/78/ES – Rovnosť zaobchádzania v zamestnaní a povolani – Články 1, 2 a 5 – Rozdielne zaobchádzanie z dôvodu zdravotného postihnutia – Výpoveď – Existencia zdravotného postihnutia – Neprítomnosť zamestnanca v práci z dôvodu zdravotného postihnutia – Povinnosť prispôsobenia – Práca na čiastočný úväzok – Dĺžka výpovednej lehoty“

Žalobkyniam vo veci samej bola daná výpoveď so skrátenou výpovednou lehotou na základe ich dlhodobej práceneschopnosti z dôvodu zdravotného postihnutia. Súdny dvor vykladal pojem „zdravotné postihnutie“ uvedený v smernici 2000/78/ES, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani. Tiež sa zaoberal otázkou, či skrátenie pracovného času môže predstavovať jedno z prispôsobujúcich opatrení vyžadovaných uvedenou smernicou a či takéto opatrenie predstavuje pre zamestnávateľa neprimerané bremeno. Napokon sa zaoberal súladom vnútroštátneho ustanovenia, ktoré stanovuje, že zamestnávateľ môže vypovedať pracovnú zmluvu so skrátenou výpovednou lehotou, ak

dotknutý zamestnanec so zdravotným postihnutím nebol prítomný v práci z dôvodu choroby, pričom naďalej poberal mzdu, počas 120 dní v priebehu posledných dvanástich mesiacov, s právom EÚ.

K. Oblasť: Štátna pomoc

C-246/12 P Ellinika Nafpigeia v. Európska komisia (28. 2. 2013)

„Odvolanie – Štátna pomoc – Stavba lodí – Rozhodnutie o nezlučiteľnosti štátnej pomoci s vnútorným trhom – Ochrana kľúčových záujmov národnej bezpečnosti – Podmienky hospodárskej súťaže na vnútornom trhu“

Súdny dvor v tejto veci potvrdil rozsudok Všeobecného súdu a rozhodol, že Grécko musí vymôcť späť štátnu pomoc vo výške 310 miliónov eur, ktorá bola vyplatená spoločnosti Ellinika Nafpigeia v rozpore so zásadami vnútorného trhu. Súdny dvor rozhodol, že právo EÚ dovoľuje štátom prijať opatrenia na ochranu svojej bezpečnosti, ktoré sú spojené s výrobou alebo obchodom so zbraňami a vojenským materiálom. Avšak tieto ochranné opatrenia nemôžu negatívne ovplyvňovať hospodársku súťaž na trhu s výrobkami, ktoré nie sú určené na vojenské účely. Napokon podľa Súdneho dvora nemala odvolateľka v priebehu administratívneho konania pred EK právo na obhajobu, ale len právo zúčastniť sa konania.

Spojené veci C-399/10 P a C-401/10 P Bouygues a Bouygues Télécom v. Európska komisia a i. (19. 3. 2013)

„Odvolania – Štátna pomoc – Finančné opatrenia v prospech France Télécom – Návrh akcionárskej pôžičky – Verejné vyhlásenia člena francúzskej vlády – Rozhodnutie, ktorým bola pomoc vyhlásená za nezlučiteľnú so spoločným trhom a nebolo nariadené jej vrátenie – Pojem štátna pomoc – Pojem ekonomická výhoda – Pojem záväzok poskytnúť štátne prostriedky“

Toto odvolacie konanie sa týkalo štátnej pomoci poskytnutej Francúzskom spoločnosti France Telecom SA. Štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom predstavovali podľa EK jednak verejné vyhlásenia francúzskeho ministra, že spoločnosť France Telecom SA, ktorej 56% vlastníkom je Francúzska republika, podporia v prípade finančných ťažkostí a jednak ponuka akcionárskej pôžičky, ktorú však France Telecom nevyužila. Všeobecný súd však vyhovel prvostupňovým žalobám a rozhodnutie EK sčasti zrušil. Voči tomuto rozsudku sa odvolali tak EK, ako aj spoločnosti, ktoré pôvodne podali EK sťažnosť vo veci dotknutej štátnej pomoci. Súdny dvor rozhodol, že EK musí preukázať dostatočné prepojenie medzi výhodou poskytnutou príjemcovi a zaťažením štátneho rozpočtu alebo dostatočne konkrétne riziko zaťaženia štátneho rozpočtu. Odmietol však názor Všeobecného súdu, že je nevyhnutné, aby predmetné zaťaženie alebo riziko boli rovnaké alebo zodpovedajúce poskytnutej výhode. Odvolaniam preto Súdny dvor vyhovel, rozsudok Všeobecného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

C-405/11 P Európska komisia v. Buczek Automotive (21. 3. 2013)

"Odvolanie – Štátna pomoc – Reštrukturalizácia poľského oceliarskeho priemyslu – Pojem 'štátna pomoc' – Vymáhanie verejných pohľadávok – Neiniciovanie konkurzného konania

dlžnej spoločnosti ako štátna pomoc – Kritérium súkromného veriteľa – Rozdelenie dôkazného bremena – Hranice súdneho prieskumu"

Súdny dvor v tejto veci zamietol odvolanie EK voči rozsudku Všeobecného súdu, ktorým tento zrušil napadnuté rozhodnutie EK o štátnej pomoci⁴. Na prípustnosť odvolania v tomto prípade nemal vplyv ani výmaz žalobcu na prvom stupni z poľského obchodného registra počas odvolacieho konania. Podľa Súdneho dvora sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že vo vzťahu ku kritériu súkromného veriteľa dôkazné bremeno znáša EK. Napokon Súdny dvor potvrdil závery Všeobecného súdu, že EK nevykonala analýzu nevýhod konkurzného konania, najmä jeho trvania a nákladov, oproti zákonnému postupu vymáhania verejných dlhov, a aj preto uplatnila kritérium súkromného veriteľa v rozpore s právom EÚ.

L. Oblasť: Územie slobody, bezpečnosti a spravodlivosti

C-543/10 Refcomp (7. 2. 2013)

„Súdna spolupráca v občianskych veciach – Súdna právomoc v občianskych a obchodných veciach – Nariadenie (ES) č. 44/2001 – Výklad článku 23 – Doložka o voľbe právomoci uvedená v zmluve uzatvorenej medzi výrobcom a prvým nadobúdateľom veci – Zmluva, ktorá je súčasťou reťazca zmlúv o prevode vlastníctva – Možnosť dovolávať sa tejto doložky voči ďalšiemu nadobúdateľovi veci“

Čl. 23 nariadenia Brusel I. sa má vykladať v tom zmysle, že nie je možné dovolávať sa doložky o voľbe právomoci dohodnutej v zmluve uzatvorenej medzi výrobcom veci a jej nadobúdateľom voči tretej osobe ako ďalšiemu nadobúdateľovi, ktorý v rámci postupnosti zmlúv o prevode vlastníctva uzatvorených medzi účastníkmi so sídlom v rôznych členských štátoch nadobudol vec a chce podať žalobu o náhradu škody proti výrobcovi. Na to, aby sa uplatnila takáto doložka aj voči uvedenej tretej osobe, by s ňou musela súhlasiť.

C-332/11 ProRail (21. 2. 2013)

„Nariadenie (ES) č. 1206/2001 – Spolupráca pri vykonávaní dôkazov v občianskych a obchodných veciach – Priame vykonanie dôkazu – Ustanovenie znalca – Úloha, ktorá sa má vykonať čiastočne na území členského štátu vnútroštátneho súdu a čiastočne na území iného členského štátu“

Nariadenie o spolupráci medzi súdmi členských štátov pri vykonávaní dôkazov v občianskych a obchodných veciach sa podľa Súdneho dvora má vykladať tak, že súd členského štátu, ktorý chce, aby sa vykonanie dôkazu, ktorým je poverený znalec, uskutočnilo na území iného členského štátu, môže toto dokazovanie nariadiť bez toho, aby bol nevyhnutne povinný dožiadať o vykonanie dôkazu súd tohto iného členského štátu v zmysle ustanovení príslušného nariadenia.

⁴ Rozsudok Všeobecného súdu zo 17. mája 2011 vo veci T-1/08 *Buczek Automotive v. Európska komisia*, Zb. 2011, s. II-02107 (prehľad judikatúry z MRK – september 2011, s. 29).

C-399/11 Melloni (26. 2. 2013)

„Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Postupy odovzdávania medzi členskými štátmi – Rozhodnutia vydané v konaní, na ktorom sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila – Výkon trestu uloženého v neprítomnosti – Možnosť preskúmania rozsudku“

V tomto prípade išlo o rámcové rozhodnutie o európskom zatykači, jeho súlad s Chartou základných práv EÚ a možnosti členského štátu uplatniť vyššiu úroveň ochrany ľudských práv, ako ustanovuje Charta. Súdny dvor rozhodol, že čl. 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, týkajúci sa európskych zatykačov vydaných na základe rozsudkov v neprítomnosti, je zlučiteľný s požiadavkami Charty. Pokiaľ ide o čl. 53 Charty, ten neumožňuje členskému štátu podriaďiť odovzdanie osoby odsúdenej v neprítomnosti podmienke možnosti preskúmania odsudzujúceho rozsudku v štáte, ktorý vydal zatykač, ani za okolností, že by sa tým predišlo porušeniu práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu zaručených ústavou tohto členského štátu. Pripustenie takejto možnosti by viedlo spochybneniu jednotnosti štandardu ochrany základných práv stanovenej týmto rámcovým rozhodnutím a k narušeniu zásad vzájomnej dôvery a uznávania, ktoré sa toto rámcové rozhodnutie snaží ustanoviť, a v dôsledku toho k ohrozeniu jeho účinnosti.

C-419/11 Česká spořitelna (14. 3. 2013)

„Nariadenie (ES) č. 44/2001 – Súdna právomoc, uznávanie a výkon rozsudkov v občianskych a obchodných veciach – Článok 5 bod 1 písm. a) a článok 15 ods. 1 – Pojmy ‚zmluvné veci‘ a ‚zmluva uzavretá spotrebiteľom‘ – Vlastná zmenka – Zmenkové ručenie – Zabezpečenie zmluvy o úvere“

Nariadenie Brusel I. sa má vykladať tak, že fyzickú osobu, ktorá má úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povoláním vo vzťahu k spoločnosti, ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti, nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle tohto nariadenia, ak prevezme ručenie za vlastnú zmenku vystavenú na zabezpečenie záväzkov tejto spoločnosti zo zmluvy o poskytnutí úveru. Takáto osoba preto podľa príslušných ustanovení uvedeného nariadenia nemusí byť žalovaná v členskom štáte svojho bydliska.

C-254/11 Shomodi (21. 3. 2013)

„Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Malý pohraničný styk na vonkajších pozemných hraniciach členských štátov – Nariadenie (ES) č. 1931/2006 – Nariadenie (ES) č. 562/2006 – Maximálna dĺžka pobytu – Pravidlá výpočtu“

Rozsudkom Súdny dvor rozhodol, že všeobecné pravidlo schengenského *acquis* obmedzujúce dĺžku pobytu cudzincov na tri mesiace za obdobie pol roka sa neuplatňuje na malý pohraničný styk. Súdny dvor zdôraznil, že v nariadení o malom pohraničnom styku je stanovené obmedzenie na tri mesiace v prípade „nepretrúšaného pobytu“. Z nariadenia však v žiadnom prípade nevyplýva, že by tieto tri mesiace boli začlenené do doby šiestich mesiacov. Za týchto okolností sa Súdny dvor domnieva, že držiteľ povolenia na malý pohraničný styk musí mať možnosť pohybovať sa v pohraničnej oblasti po dobu troch mesiacov, pokiaľ jeho pobyt nebol prerušený, a po každom prerušení pobytu mu prináleží nové právo na pobyt v dĺžke troch mesiacov.

C-645/11 Sapir a i. (11. 4. 2013)

„Nariadenie (ES) č. 44/2001 – Článok 1 ods. 1 a článok 6 bod 1 – Pojem ‚občianska a obchodná vec‘ – Plnenie poskytnuté štátnym orgánom bez právneho dôvodu – Vymáhanie tohto plnenia prostredníctvom súdneho konania – Súdna právomoc založená na vecných súvislostiach – Úzka súvislosť nárokov – Žalovaný s bydliskom v treťom štáte“

Orgán zriadený zákonom o odškodnení za prenasledovanie totalitným režimom uložil orgánu verejnej moci povinnosť zaplatiť poškodeným osobám ako náhradu škody časť výnosu zo zmluvy o predaji pozemku, ale orgán verejnej moci im omylom poukázal celú kúpnu cenu. Následne sa na súde domáhal vrátenia plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu. V spore nastali otázky o výklade nariadenia Brusel I., keďže žalované osoby pochádzali z rôznych krajín EÚ aj mimo EÚ. Súdny dvor predovšetkým rozhodol, že pojem „občianska a obchodná vec“ zahŕňa aj žalobu na vydanie plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu. Čl. 6 bod 1 nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že v súlade s týmto ustanovením existuje úzky vzťah medzi žalobami podanými proti viacerým žalovaným s bydliskom na území iných členských štátov v prípade, že títo žalovaní za okolností, ako sú vo veci samej, namietajú, že majú ešte ďalšie nároky na náhradu škody, o ktorých treba rozhodnúť spoločne. Čl. 6 bod 1 nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že ho nemožno uplatniť na žalovaných, ktorí nemajú bydlisko v niektorom členskom štáte, ak sú žalovanými v rámci žaloby smerujúcej proti viacerým žalovaným, medzi ktorými sa nachádzajú aj osoby s bydliskom v EÚ.

M. Oblasť: Voľný pohyb kapitálu**C-168/11 Beker (28. 2. 2013)**

„Voľný pohyb kapitálu – Daň z príjmov – Kapitálové výnosy – Zmluva o zamedzení dvojitého zdanenia – Dividendy vyplatené spoločnosťami usadenými v členských štátoch a tretích štátoch – Určenie hornej hranice započítania zrážkovej dane zaplatenej v zahraničí na vnútroštátnu daň z príjmu – Nezohľadnenie osobných výdavkov a výdavkov súvisiacich s osobným životom – Odôvodnenie“

Zásada voľného pohybu kapitálu bráni podľa Súdneho dvora právnej úprave členského štátu, na základe ktorej v režime, ktorého cieľom je zamedziť dvojitému zdaneniu v prípade, že osoby s neobmedzenou daňovou povinnosťou zaplatia zo zahraničných príjmov v štáte ich pôvodu daň porovnateľnú s daňou z príjmu vyberanou uvedeným členským štátom, sa započítanie uvedenej zahraničnej dane na sumu dane z príjmu v tomto členskom štáte uskutoční tak, že sa suma dlžnej dane na základe zdaniteľných príjmov v tom istom členskom štáte vrátane zahraničných príjmov vynásobí pomerom uvedených zahraničných príjmov k celkovým príjmom, pričom celkové príjmy nezohľadňujú osobitné výdavky a mimoriadne náklady, akými sú výdavky súvisiace s osobným životom alebo výdavky súvisiace s osobnou či rodinnou situáciou.

N. Oblasť: Voľný pohyb osôb**C-202/11 Las (16. 4. 2013)**

„Voľný pohyb pracovníkov – Článok 45 ZFEÚ – Spoločnosť so sídlom v holandskom jazykovom regióne Belgického kráľovstva – Povinnosť vyhotovovať pracovné zmluvy

v holandčine – Pracovná zmluva s cezhraničným prvkom – Obmedzenie – Neexistencia proporcionality“

Dekrét Flámskeho spoločenstva ukladajúci povinnosť vyhotovovať všetky pracovné zmluvy s cezhraničným prvkom v holandčine je podľa Súdneho dvora v rozpore s čl. 45 ZFEÚ. V osobitnom kontexte zmluvy s cezhraničným prvkom je taká jazyková povinnosť neprimeraná vo vzťahu k cieľom, ktoré uvádza Belgicko (ochrana národného jazyka, ochrana pracovníkov a účinná kontrola zo strany vnútroštátnych orgánov). Sporný dekrét tak ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie uvedených cieľov.

O. Oblast: Volný pohyb služieb

C-577/11 DKV Belgium (7. 3. 2013)

„Slobodné poskytovanie služieb – Sloboda usadiť sa – Smernice 73/239/EHS a 92/49/EHS – Priame poistenie s výnimkou životného poistenia – Slobodná tvorba cien – Zmluvy o zdravotnom poistení, ktoré nesúvisia s podnikateľskou činnosťou – Obmedzenia – Naliehavé dôvody všeobecného záujmu“

Súdny dvor rozhodol, že ustanovenia vyššie uvedených smerníc nebránia vnútroštátnej úprave v oblasti zdravotného poistenia, ktorá umožňuje poisťovniam v rámci zmlúv o zdravotnom poistení, ktoré nesúvisia s podnikateľskou činnosťou, zvýšiť sadzby poistenia len na základe indexu a po schválení vnútroštátnym orgánom. Takáto vnútroštátna úprava takisto neodporuje čl. 49 ZFEÚ a 56 ZFEÚ, ak neexistuje menej obmedzujúce opatrenie, ktoré by za rovnakých podmienok umožňovalo dosiahnuť cieľ ochrany spotrebiteľa pred výraznými a neočakávanými zvýšeniami poistného, pričom overenie tejto skutočnosti prináleží vnútroštátnemu súdu.

P. Oblast: Životné prostredie

C-358/11 Lapin luonnonsuojelupiiri (7. 3. 2013)

„Životné prostredie – Odpady – Nebezpečné odpady – Smernica 2008/98/ES – Bývalé telefónne stĺpy ošetrené roztokom MCA (med'chróm-arzén) – Registrácia, hodnotenie a autorizácia chemických látok – Nariadenie (ES) č. 1907/2006 (nariadenie REACH) – Zoznam spôsobov použitia ošetreného dreva uvedený v prílohe XVII nariadenia REACH – Bývalé telefónne stĺpy použité na stavbu lávok“

Prípado sa týkal opätovného využitia drevených stĺpov ošetrených zmesou med'chróm-arzén na podoprenie lávok v chránených oblastiach. Súdny dvor rozhodol, že právo EÚ v zásade nevylučuje, aby odpad považovaný za nebezpečný mohol prestať byť odpadom v zmysle smernice 2008/98/ES o odpade, ak zhodnotenie umožňuje jeho použiteľnosť bez ohrozenia zdravia ľudí a poškodzovania životného prostredia, a ak sa okrem toho nezistí, že držiteľ daného predmetu sa ho zbavil alebo má úmysel alebo povinnosť zbaviť sa ho v zmysle čl. 3 bodu 1 rovnakej smernice, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu.

C-420/11 Leth (14. 3. 2013)

„Životné prostredie – Smernica 85/337/EHS – Posudzovanie vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie – Povolenie takého projektu bez primeraného

posúdenia – Ciele tohto posudzovania – Podmienky existencie práva na náhradu škody – Zahnutie ochrany jednotlivcov pred znížením hodnoty majetku“

Navrhovateľka vo veci samej žiadala náhradu škody za zníženie hodnoty jej nehnuteľnosti v dôsledku rozšírení letiska Schwechat, pri ktorých nebolo vykonané posudzovanie vplyvov na životné prostredie. Súdny dvor rozhodol, že posudzovanie vplyvov na životné prostredie podľa smernice o EIA nezahŕňa posudzovanie vplyvov predmetného projektu na hodnotu hmotného majetku. Na majetkové škody v rozsahu, v akom predstavujú priame hospodárske dôsledky vplyvov verejného alebo súkromného projektu na životné prostredie, sa však vzťahuje cieľ ochrany, ktorý sleduje táto smernica. Môže byť preto dané právo na náhradu škody podľa práva EÚ, čo však prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

C-244/12 Salzburger Flughafen (21. 3. 2013)

„Posudzovanie vplyvov určitých projektov na životné prostredie – Smernica 85/337/EHS – Článok 2 ods. 1 a článok 4 ods. 2 – Projekty spadajúce pod prílohu II – Práce na rozšírení infraštruktúry letiska – Preskúmanie na základe prahových hodnôt alebo kritérií – Článok 4 ods. 3 – Výberové kritériá – Príloha III bod 2 písm. g) – Husto obývané oblasti“

Členské štáty majú určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o stanovenie prahových hodnôt alebo kritérií s cieľom určiť, či sa zmena alebo rozšírenie už schváleného projektu má podrobiť posúdeniu jeho vplyvu na životné prostredie podľa smernice o EIA. Táto miera voľnej úvahy je však obmedzená v rozsahu, v akom majú členské štáty povinnosť zabezpečiť, aby bola pre projekty, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie, vypracovaná environmentálna štúdia. Prahová hodnota vo veci samej je podľa Súdneho dvora nezlučiteľná so všeobecnou povinnosťou stanovenou v smernici o EIA na účely správnej identifikácie projektov, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie. Zohľadnenie výlučne kvantitatívneho aspektu dôsledkov projektu je podľa Súdneho dvora nedostačujúce.

C-260/11 Edwards a i. (11. 4. 2013)

„Životné prostredie – Aarhuský dohovor – Smernica 85/337/EHS – Smernica 2003/35/ES – Článok 10a – Smernica 96/61/ES – Článok 15a – Prístup k spravodlivosti v oblasti životného prostredia – Pojem ‚nie nedostupne drahé‘ trovy súdnych konaní“

Súdny dvor sa v tejto veci zaoberal tým, aké trovy súdnych konaní sú „nedostupne drahé“ v zmysle príslušných smerníc, pokiaľ ide o spory v oblasti životného prostredia a aké okolnosti treba pri tomto posúdení zohľadniť. V rámci tohto posúdenia výšky trov sa vnútroštátny súd nemôže oprieť len o ekonomickú situáciu dotknutej osoby, ale musí vykonať aj objektívnu analýzu výšky trov konania. Ďalej môže zohľadniť situáciu predmetných účastníkov konania, primeranú možnosť úspechu navrhovateľa, závažnosť konania pre navrhovateľa a pre ochranu životného prostredia, zložitosť uplatniteľného práva a konania, prípadnú nerozvážnu povahu návrhu v rôznych štádiách konania, ako aj existenciu vnútroštátneho systému pomoci súvisiacej s trovami konania alebo režimu ochrany v oblasti trov konania. Naopak okolnosť, že dotknutá osoba nebola v praxi odradená od svojho postupu, sama osebe nestačí na usúdenie, že konanie nemá pre ňu nedostupne drahú povahu. Toto posúdenie nemožno vykonať podľa odlišných kritérií v závislosti od toho, či k nemu dochádza v závere prvostupňového konania, konania o odvolaní alebo konania o dovolaní.

C-258/11 Sweetman a i. (11. 4. 2013)

„Životné prostredie – Smernica 92/43/EHS – Článok 6 – Ochrana prirodzených biotopov – Osobitné chránené územia – Posúdenie vplyvu plánu alebo projektu na chránenú lokalitu – Kritériá, ktoré sa majú uplatniť pri posúdení pravdepodobnosti, že taký plán alebo projekt nepriaznivo ovplyvní integritu predmetnej lokality – Lokalita Lough Corrib – Cestný obchvat mesta Galway N 6“

Čl. 6 ods. 3 smernice 92/43/EHS o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín sa má vykladať v tom zmysle, že plán alebo projekt, ktorý priamo nesúvisí so správou lokality alebo pre ňu nie je potrebný, nepriaznivo ovplyvňuje integritu tejto lokality, ak by mohol brániť trvalému zachovaniu základných vlastností dotknutej lokality súvisiacich s prítomnosťou prioritného typu prirodzeného biotopu, ktorého cieľ ochrany odôvodnil zaradenie tejto lokality do zoznamu lokalít s európskym významom v zmysle tejto smernice. Na účely tohto posúdenia treba uplatniť zásadu ochrany. Členský štát je povinný prijať ochranné opatrenia na zabezpečenie sledovaného ekologického záujmu od chvíle, keď navrhne lokalitu v zmysle smernice o biotopoch ako lokalitu s európskym významom vo vnútroštátnom zozname zasielanom EK, a aspoň dovtedy, kým EK v tejto súvislosti prijme rozhodnutie.

C-463/11 L (18. 4. 2013)

„Smernica 2001/42/ES – Posudzovanie vplyvov určitých plánov a programov na životné prostredie – Článok 3 ods. 4 a 5 – Určenie typov plánov, ktoré majú pravdepodobne významné environmentálne účinky – Zastavovací plán ‚vnútorného rozvoja‘, ktorý je podľa vnútroštátnej právnej úpravy oslobodený od environmentálneho posudzovania – Nesprávne posúdenie kvalitatívnej podmienky ‚vnútorného rozvoja‘ – Neexistencia vplyvu na platnosť zastavovacieho plánu – Narušenie potrebného účinku smernice“

Čl. 3 ods. 5 smernice 2001/42/ES o posudzovaní účinkov určitých plánov a programov na životné prostredie v spojení s jej čl. 3 ods. 4 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, podľa ktorej porušenie kvalitatívnej podmienky stanovenej normou, ktorou bola prebratá táto smernica, pre oslobodenie prijatia zastavovacieho plánu osobitného typu od environmentálneho posudzovania na základe uvedenej smernice nemá vplyv na platnosť tohto plánu. Vnútroštátne ustanovenie má za následok oslobodenie zastavovacích plánov, ktoré nesmeli byť oslobodené, od environmentálneho posudzovania, čo je v rozpore s cieľom sledovaným smernicou.

Q. Oblasť: Zásady, ciele a úlohy Zmlúv**C-617/10 Åkerberg Fransson (26. 2. 2013)**

„Charta základných práv Európskej únie – Pôsobnosť – Článok 51 – Uplatnenie práva Únie – Penalizácia konaní ohrozujúcich vlastný zdroj Únie – Článok 50 – Zásada *ne bis in idem* – Vnútroštátny systém, ktorý stanovuje dve samostatné konania, správne a trestné, na sankcionovanie toho istého protiprávneho konania – Zlučiteľnosť“

Súdny dvor v predmetnom prípade rozhodol, že zásada *ne bis in idem* uvedená v čl. 50 Charty základných práv EÚ nebráni tomu, aby členský štát za to isté konanie spočívajúce v nesplnení povinnosti podať priznanie k DPH uložil daňovú a následne trestnú sankciu, pokiaľ prvá

sankcia nemá trestnú povahu, čo však musí overiť vnútroštátny súd. Dôležitá bola v tomto prípade samotná otázka uplatniteľnosti Charty, konkrétne či ide o vykonávanie práva EÚ v zmysle čl. 51 ods. 1 Charty. Súdny dvor najmä uviedol, že čl. 51 ods. 1 Charty potvrdzuje doterajšiu judikatúru Súdneho dvora. Podľa neho tak nemôže nastať prípad, ktorý by spadal pod právo EÚ, ale neuplatnili by sa základné práva vymedzené v práve EÚ. V súlade s týmto posúdil vnútroštátnu situáciu a dospel k záveru, že spadá pod právo EÚ, a teda že ide o vykonávanie práva EÚ v zmysle čl. 51 ods. 1 Charty. Okrem toho Súdny dvor zdôraznil, že právo EÚ neupravuje vzťahy medzi Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaným v Ríme 4. novembra 1950 a právnymi poriadkami členských štátov a ani nestanovuje dôsledky, ktoré musí vnútroštátny súd vyvodiť v prípade rozporu medzi právami zaručenými týmto dohovorom a vnútroštátnou právnou normou. Tiež pripomenul a objasnil povinnosti vnútroštátneho súdu v prípade rozporu medzi ustanoveniami vnútroštátneho práva a právami zaručenými Chartou.

C-334/12 RX-II Arango Jaramillo a i. v. EIB (28. 2. 2013)

„Preskúmanie rozsudku T-234/11 P – Žaloba o neplatnosť – Prípustnosť – Lehota na podanie žaloby – Lehota nestanovená ustanovením práva Únie – Pojem ‚primeraná lehota‘ – Výklad – Povinnosť súdu Únie zohľadniť konkrétne okolnosti každej veci – Právo na účinné súdne preskúmanie – Článok 47 Charty základných práv Európskej únie – Narušenie vnútorného súladu práva Únie“

Právo EÚ nestanovuje lehotu, v ktorej musí zamestnanec EIB podať žalobu o neplatnosť proti jej aktu, ktorý mu spôsobuje ujmu, a preto je potrebné ju podať v primeranej lehote. Všeobecný súd v odvolacom konaní proti rozsudku Súdu pre verejnú službu EÚ vyložil za pomoci analogického uplatnenia iných ustanovení práva EÚ pojem „primeraná lehota“ ako trojmesačnú lehotu, ktorej prekročenie má automaticky za následok zmeškanie lehoty na podanie žaloby, a teda jej neprípustnosť. V rámci mimoriadneho prieskumu rozhodnutí Všeobecného súdu dospel Súdny dvor k záveru, že uvedený rozsudok narúša jednotu a vnútorný súlad práva EÚ. Podľa Súdneho dvora bol tiež Všeobecný súd povinný zohľadniť všetky okolnosti prejednávanej veci. Súdny dvor rozsudok Všeobecného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II. JUDIKATÚRA VŠEOBECNÉHO SÚDU

A. Oblasť: Aproximácia právnych predpisov

T-96/10 Rütgers Germany a i. v. ECHA (7. 3. 2013)

T-95/10 Cindu Chemicals a i. v. ECHA (7. 3. 2013)

T-94/10 Rütgers Germany a i. v. ECHA (7. 3. 2013)

T-93/10 Bilbaina de Alquitranes a i. v. ECHA (7. 3. 2013)

„REACH – Identifikácia antracénového oleja (antracénovej pasty) ako látky vzbudzujúcej veľmi veľké obavy – Žaloba o neplatnosť – Akt, ktorý možno napadnúť žalobou – Regulačný akt, ktorý nevyžaduje vykonávacie opatrenia – Priama dotknutosť – Prípustnosť – Rovnosť zaobchádzania – Proporcionalita“

Žalobkyne sa v týchto veciach domáhali čiastočného zrušenia rozhodnutia ECHA, ktorým sa určitá látka identifikuje ako látka vzbudzujúca veľmi veľké obavy v zmysle čl. 57 predmetného nariadenia. Všeobecný súd v rozsudkoch skúmal, či žalobkyne spĺňajú podmienky aktívnej legitimácie na podanie žaloby podľa čl. 263 ods. 4 ZFEÚ. Dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia sú regulačným aktom v zmysle čl. 263 ods. 4 ZFEÚ a žalobkyne nimi boli priamo dotknuté. Žalobkyne tak boli aktívne legitimované a nebolo potrebné skúmať aj podmienku ich osobnej dotknutosti. Substantívne však Všeobecný súd uvedené žaloby zamietol.

B. Oblasť: Duševné vlastníctvo

T-426/11 Maharishi Foundation v. ÚHVT (6. 2. 2013)

T-412/11 Maharishi Foundation v. ÚHVT (6. 2. 2013)

„Ochranná známka Spoločenstva – Prihláška slovej ochrannej známky Spoločenstva MÉDITATION TRANSCENDANTALE – Prihláška slovej ochrannej známky Spoločenstva TRANSCENDENTAL MEDITATION – Absolútne dôvody zamietnutia – Rozhodnutie odvolacieho senátu vrátiť vec prieskumovému oddeleniu – Čl. 65 ods. 4 nariadenia (ES) č. 207/2009 – Prípustnosť – Opisný charakter – Čl. 7 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 207/2009 – Dotknutá verejnosť“

Všeobecný súd v oboch rozsudkoch potvrdil rozhodnutia ÚHVT v časti, v ktorej zamietol žiadosť o zápis slovných ochranných známk „Méditation transcendental“ a „Transcendental meditation“. Dôvodom bol najmä opisný charakter uvedených známk v zmysle čl. 7 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 207/2009. V predmetných rozhodnutiach je zaujímavá analýza kritéria „dotknutej verejnosti“ v súvislosti so slovnou ochrannou známkou, ktorej význam je ľahko zrozumiteľný v rôznych členských štátoch. Všeobecný súd potvrdil, že „dotknutá verejnosť“ nezahŕňa v prípade prihlasovanej ochrannej známky „Méditation transcendental“ len spotrebiteľov z Belgicka a Francúzska, resp. v prípade druhej prihlasovanej ochrannej známky „Transcendental meditation“ len spotrebiteľov z Írska, Malty a Veľkej Británie, keďže predmetné prihlasované slovné ochranné známky sú latinského pôvodu, a teda zrozumiteľné vo všetkých krajinách EÚ, okrem Bulharska a Grécka.

T-454/11 Luna v. ÚHVT (19. 4. 2013)

„Ochranná známka Spoločenstva - Konanie o vyhlásenie neplatnosti - Obrazová ochranná známka Spoločenstva Al Bustan - Skoršia národná obrazová ochranná známka ALBUSTAN - Riadne používanie skoršej ochrannej známky – Čl. 57 ods. 2 a 3 nariadenia (ES) č. 207/2009“

Všeobecný súd potvrdil zamietavé rozhodnutie ÚHVT. Vo svojom rozsudku zhrnul rozsiahlu judikatúru Súdneho dvora EÚ vo veci riadneho používania skoršej ochrannej známky v zmysle čl. 57 ods. 2 a 3 nariadenia č. 207/2009. V súlade s ustálenou judikatúrou v tejto veci zároveň uznal, že nahromadené dôkazy dostatočne preukázali potrebné skutočnosti, hoci by jednotlivito neboli schopné preukázať riadne používanie skoršej ochrannej známky.

C. Oblasť: Hospodárska súťaž

T-462/12 R Pilkington Group v. Európska komisia (11. 3. 2013)

„Konanie o nariadení predbežného opatrenia – Hospodárska súťaž – Zverejnenie rozhodnutia konštatujúceho porušenie článku 81 ES – Zamietnutie žiadosti o dôverné zaobchádzanie s informáciami, na ktoré sa údajne vzťahuje obchodné tajomstvo – Návrh na nariadenie predbežného opatrenia – Naliehavosť – fumus boni iuris – Vyvažovanie záujmov“

Spoločnosti Pilkington v tomto konaní žiadala, aby Všeobecný súd predbežným opatrením zabránil EK v zverejnení menej dôvernej verzie rozhodnutia o karteli v oblasti autoskiel. Predseda Všeobecného súdu najprv z procesných dôvodov nepovolil vstup štyrom nemeckým poisťovňami do konania v pozícii vedľajšieho účastníka. Samotnej žiadosti vyhovel a vydal predbežné opatrenie, avšak iba vo vzťahu k dvom z troch kategórií informácií, ktorých sa žiadosť týkala. Žiadosť vyhovel jednak pri informáciách o menách zákazníkov, názvoch produktov a opise produktov a jednak pri informáciách o počte dielov dodaných žiadateľom, podiele na trhu určitých výrobcov áut, cenových kalkuláciách, cenovom vývoji atď. Žiadosť naopak zamietol vo vzťahu k informáciám, podľa ktorých možno podľa žiadateľa identifikovať niektorých jeho zamestnancov, údajne zúčastnených na uvedenom karteli. Dôležitým aspektom rozhodnutia bolo, že podľa predsedu Všeobecného súdu samotné riziko vážneho a nenapraviteľného porušenia základných práv musí byť ako také považované za ujmu odôvodňujúcu ochranu formou predbežného opatrenia.

T-392/08 AEPI v. Európska komisia; T-398/08 Stowarzyszenie Autorów ZAiKS v. Európska komisia; T-401/08 Säveltäjän Tekijänoikeustoimisto Teosto v. Európska komisia; T-410/08 GEMA v. Európska komisia; T-411/08 Artisjus v. Európska komisia; T-413/08 SOZA v. Európska komisia; T-414/08 Autortiesību un komunikēšanās konsultāciju aģentūra/Latvijas Autoru apvienība v. Európska komisia; T-415/08 Irish Music Rights Organisation v. Európska komisia; T-416/08 Eesti Autorite Ühing v. Európska komisia; T-417/08 Sociedade Portuguesa de Autores v. Európska komisia; T-418/08 OSA v. Európska komisia; T-419/08 LATGA-A v. Európska komisia; T-420/08 SAZAS v. Európska komisia; T-421/08 Performing Right Society v. Európska komisia; T-422/08 SACEM v. Európska komisia; T-425/08 Koda v. Európska komisia; T-428/08 STEF v. Európska komisia; T-432/08 AKM v. Európska komisia; T-433/08 SIAE v. Európska komisia; T-434/08 Tono v. Európska komisia; T-442/08 CISAC v. Európska komisia; T-451/08 Stim v. Európska komisia (12. 4. 2013)

„Hospodárska súťaž – Kartely – Autorské práva týkajúce sa verejného predvádzania hudobných diel prostredníctvom internetu, satelitu a káblovej retransmisie – Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 81 ES – Rozdelenie geografického trhu – Dvojstranné dohody medzi vnútroštátnymi organizáciami kolektívnej správy – Zosúladený postup vylučujúci možnosť udeľovať licencie pre viaceré územia a multirepertoárové licencie – Dôkaz – Prezumpcia nevinu“

EK vydala v r. 2008 rozhodnutie voči 24 organizáciám kolektívnej správy práv (OKS) usadeným v EHP, ktoré sú členmi Medzinárodnej konfederácie spoločností autorov a skladateľov (CISAC). Podľa uvedeného rozhodnutia dotknuté OKS zmluvnou úpravou svojich vzájomných vzťahov, založenou na vzorovej zmluve CISAC, neoprávnene obmedzili hospodársku súťaž. Konkrétne išlo podľa EK o ustanovenia zmlúv o členstve (žiadna OKS nemôže prijať za člena autora, ktorý je členom inej OKS alebo štátnym príslušníkom krajiny, v ktorej iná OKS pôsobí, bez jej súhlasu), ustanovenia o výhradnosti (súhlas na udeľovanie licencií a správu repertoárov si OKS udeľujú v súlade s princípom výhradného zastúpenia na danom území) a ustanovenia o vymedzení územnej pôsobnosti (každá OKS udeľuje licenciu len na svojom domácom území). Uvedené aspekty boli podľa EK problematické, pokiaľ ide o licencie na internetové, satelitné a káblové vysielanie. Rozhodnutie napadlo 22 OKS, ako aj samotná CISAC, pričom jedna žaloba bola neprípustná pre zmeškanie lehoty a jednej VS nevyhovelo zo substantívnych dôvodov (T-451/08). V ostatných veciach VS zrušil napadnuté rozhodnutie v časti, v akej EK konštatovala zosúladený postup, týkajúci sa vymedzenia územnej pôsobnosti, keďže podľa jeho názoru jeho existenciu EK nedostatočne preukázala.

D. Oblasť: Prístup k dokumentom

T-301/10 Sophie in 't Veld v. Európska komisia (19. 3. 2013)

„Prístup k dokumentom – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Dokumenty týkajúce sa návrhu medzinárodnej obchodnej dohody o boji proti falšovaniu (ACTA) – Dokumenty týkajúce sa rokovaní – Zamietnutie prístupu – Výnimka týkajúca sa ochrany verejného záujmu v oblasti medzinárodných vzťahov – Zjavne nesprávne posúdenie – Proporcionalita – Povinnosť odôvodnenia“

Svojou žalobou v tejto veci napadla pani in 't Veld, poslankyňa EP, rozhodnutie EK o zamietnutí prístupu k dokumentom týkajúcim sa návrhu dohody ACTA. Všeobecný súd potvrdil, že dokumenty odrážajúce postoje EÚ sú vyňaté zo sprístupňovania podľa nariadenia č. 1049/2001. Ochrane však nepodlieha dokument, ktorý neodráža samotné postoje EÚ alebo jej partnerov, ale obsahuje len zoznam otázok, o ktorých sa má v rokovaní diskutovať, a ani dokument opisného a všeobecného charakteru, ktorý len popisuje právnu úpravu EÚ v oblasti práva duševného vlastníctva.

T-64/12 Henkel a Henkel France v. Európska komisia

T-607/11 Henkel a Henkel France v. Európska komisia (7. 3. 2013)

„Žaloba o neplatnosť – Žiadosť francúzskeho súťažného orgánu o postúpenie určitých dokumentov v spise Komisie týkajúcich sa súťažného konania týkajúceho sa európskeho trhu spotrebiteľských detergentov - Použitie v kontexte vnútroštátneho konania týkajúceho sa francúzskeho sektora detergentov – Chýbajúci záujem na konaní – Neprípustnosť“

V rámci vnútroštátneho súťažného konania sa dotknuté spoločnosti domáhali, aby francúzske orgány požiadali EK o postúpenie istých dokumentov, týkajúcich sa sektora detergentov vo Francúzsku. Francúzske orgány napokon adresovali EK takúto žiadosť. EK postúpenie dokumentov odmietla vzhľadom na vysokú úroveň ich ochrany, neskôr však svoj postoj prehodnotila a navrhla francúzskym orgánom postúpenie dokumentov pri poskytnutí istých záruk z ich strany. Francúzske orgány však odpovedali, že danú vnútroštátnu vec je možné

rozhodnúť aj bez toho, aby im boli tieto dokumenty postúpené. Žalobcovia napadli svojimi žalobami jednak pôvodné rozhodnutie EK o nepostúpení informácií a jednak list, ktorým ich informovala o odpovedi francúzskych orgánov. Všeobecný súd odmietol obe žaloby ako neprípustné, keďže žalobcovia nemajú žiadny záujem na konaní. To vyplýva jednak z toho, že vnútroštátne konanie je už ukončené, a jednak z toho, že podľa vyjadrenia samotných vnútroštátnych orgánov bolo možné danú vec rozhodnúť aj bez daných dokumentov.

E. Oblasť: Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika

T-552/12 R North Drilling v. Rada EÚ (11. 3. 2013)

"Konanie o nariadení predbežného opatrenia – Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia voči Iránu – Zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov – Návrh na nariadenie predbežného opatrenia – Neexistencia naliehavosti – Vyvažovanie záujmov"

Žiadosť o predbežné opatrenie v tomto prípade smerovala proti rámcovému rozhodnutiu a nariadeniu o reštriktívnych opatreniach voči Iránu. Predseda Všeobecného súdu žiadosť zamietol. Uviedol, že v tomto prípade nie je splnená podmienka naliehavosti. Navyše záver o tom, že nie je potrebné poskytnúť predbežnú ochranu, korešponduje aj s výsledkom vyvažovania záujmov. Poskytnutie dočasnej ochrany by žiadateľovi totiž umožnilo stiahnutie všetkých finančných prostriedkov z bánk, ktoré sú povinné vykonávať reštriktívne opatrenia, a tým mohlo ohroziť plnú efektivitu sporného rozhodnutia v prípade, ak by Všeobecný súd žalobu vo veci samej nakoniec zamietol.

F. Oblasť: Štátna pomoc

T-387/11 Nitrogénművek Vegyipari v. Európska komisia (27. 2. 2013)

„Štátna pomoc – Bankový sektor – Pôžičky zaručené Maďarskom a poskytnuté rozvojovou bankou – Rozhodnutie vyhlasujúce opatrenia pomoci za sčasti nezlučiteľné a nariaďujúce ich vymáhanie – Test súkromného investora“

Vec sa týkala poskytnutia pôžičiek žalobkyni zo strany maďarskej rozvojovej banky v stopercentnom vlastníctve štátu, ktorý zároveň poskytol záruku na tieto pôžičky. Všeobecný súd okrem iného vo svojom rozsudku potvrdil, že EK bola oprávnená za daných okolností považovať záruky štátu za priamu pôžičku a neaplikovať tak oznámenie EK týkajúce sa štátnej pomoci vo forme záruk. Napokon žalobu v celom rozsahu zamietol.

T-489/11 Rouse Industry v. Európska komisia (20. 3. 2013)

„Štátna pomoc – Pomoc poskytnutá Bulharskom vo forme odpustenia dlhu – Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom a nariaďujúce jej vymáhanie – Nová pomoc – Narušenie hospodárskej súťaže – Povinnosť odôvodnenia“

Všeobecný súd posudzoval štátnu pomoc, ktorú Bulharsko poskytlo žalobkyni tým, že aktívne nežiadalo o vrátenie pôžičky, ktorú Bulharsko poskytlo žalobkyni ešte pred pristúpením Bulharska k EÚ. Všeobecný súd posúdil pretrvávajúcu nečinnosť bulharských orgánov v domáhaní sa vrátenia pôžičky ako novú výhodu, ktorá podstatne mení pôvodnú schému pomoci a kvalifikoval ju ako novú pomoc v zmysle čl. 1 písm. c) nariadenia č. 659/1999.

G. Oblasť: Životné prostredie

T-370/11 Poľsko v. Európska komisia (7. 3. 2013)

„Životné prostredie – Smernica 2003/87/ES – Systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov – Prechodné pravidlá harmonizácie bezodplatného pridelovania emisných kvót od roku 2013 – Referenčné úrovne, ktoré sa majú uplatňovať pri výpočte pridelených emisných kvót – Rovnosť zaobchádzania – Proporcionalita“

Všeobecný súd v tomto rozsudku dospel k záveru, že rozhodnutie EK o bezodplatnom pridelovaní emisných kvót skleníkových plynov od roku 2013 je v súlade s právom EÚ a v celom rozsahu zamietol žalobu Poľskej republiky proti EK. Okrem iného konštatoval, že EK neporušila zásadu rovnosti zaobchádzania, keď sa pri určení referenčných úrovní v súvislosti s výpočtom množstva emisných kvót, ktoré sa mali prideliť, rozhodla rovnako zaobchádzať so zariadeniami, ktoré sa nachádzajú v rozdielnych situáciách vyznačujúcich sa využívaním rozdielnych palív. Uviedol tiež, že určenie referenčných úrovní emisií pre určité výrobky zo strany EK za pomoci zemného plynu ako referenčného paliva je objektívne odôvodnené. Zemný plyn totiž produkuje menej CO₂. Napokon konštatoval, že napadnuté rozhodnutie primeraným spôsobom zohľadňuje hospodárske a sociálne dôsledky opatrení na zníženie emisií CO₂.

T-99/09 a T-308/09 Talianska republika v. Európska komisia (19. 4. 2013)

„EFRR – Regionálny operačný program (ROP) 2000 – 2006 pre región Kampánia – Nariadenie (ES) č. 1260/1999 – Článok 32 ods. 3 písm. f) – Rozhodnutie neuskutočniť priebežné platby súvisiace s opatrením ROP týkajúcim sa správy a likvidácie odpadov – Konanie o porušení proti Taliansku“

V roku 2000 schválila EK operačný program „Kampánia“ týkajúci sa podpory ekologického spracovania odpadov v Taliansku. V roku 2007 začala proti Taliansku konanie o porušení, týkajúce sa vybudovania a fungovania siete zariadení na zneškodňovanie odpadov v regióne Kampánia (neskôr ukončené odsudzujúcim rozsudkom). V roku 2008 oznámila Taliansku, že už nemôže vykonávať priebežné platby na úhradu výdavkov v rámci OP Kampánia, keďže bolo preukázané, že správa odpadov ako celok bola nedostatočná, vrátane činností týkajúcich sa uvedeného operačného programu. Taliansko napadlo toto odmietnutie úhrady platieb, argumentujúc okrem iného tým, že predmet konania o porušení a predmet žiadosti o platbu sa nezhodujú. Všeobecný súd vyložil vzťah pojmov „opatrenie“ (širší pojem) a „operácia“ a dospel k názoru, že EK bola v zmysle nariadenia č. 1260/1999 oprávnená vyhlásiť žiadosť o platbu za neprípustnú, keďže konanie o porušení sa týkalo rovnakého „opatrenia“ ako žiadosť. Samotná skutočnosť, že žiadosť o platbu sa mohla vzťahovať na niekoľko rôznych „operácií“ v rámci daného „opatrenia“ neznamena, že by EK mala osobitne zohľadniť konkrétne operácie. Rovnako sa nevyžaduje osobitná súvislosť alebo úplná zhoda konania o porušení, ale postačuje jednoduchá súvislosť alebo všeobecný odkaz na dané opatrenie.